

lihalist wenda, woodis maas olema. „Oh Jumal, kui tema ometigi mitte surnud ei oleks, mitte just meie aia ääres ära surnud ei oleks!“ öhkas tema.

Emil ei olnud tänine sõna lausunud. Tema oli ainult oma naesele kõrwa fofistanud: „Hoiat pois eemal.“

Siis oli tema sulase abiga Ernsti kalltsud tema ümbert ära wõtnud, oli tema lohmetanud liikmeid kättega ja harjaga õerunud. — Kes teab kui kaua tema õues maas olnud! Juuffed oliwad werega kokku külmestanud. Oh, kuidas Emil koledest tundis, oma wenda nähes! Ja tema oleks tahtnud omad kõrwad linnu toppida, et mitte ikka ja ikka jälle küsimust ei oleks kuulnud: „Kus on Sinu wend?“ Sest koledest ei lastnud teda ütelda: „Siin tema on.“ — Ja tema soowis, et õõ tema silmade ees oleks, et mitte ei näeks, mis aastate käigul tema wennast saanud oli. — Siin, sellesamas kamris oli tema enne oma wennaga maganud, kui uemad mõlemad weel lapsed oliwad. Kui Ernst oma isa-majast läks, siis oli tema üks noor, rõõmus feltfilane olnud, nüüd oli tema siin maas, üks kerjaja — ja külm — ja tarretanud — ja wabest eht juba surnud! — Nüüd näris tibe kajetsimine wenna südames, nüüd wast sai Emil aru, et tema mitte teinud ei olnud, kuidas ühe thriistliku wenna lohus oli, — aga nüüd oli

see kõit hiljaks jäänud, — wend oli surnud. — järsku kostis tema kõrwus, just nagu algaks wiimane lohus trompeti healega ja pasuna kõlaga; ja kuna tema ikka jälle wenna liikmeid õerus, jooksis liikumata keha peast weri üle tema kätte, mida tema jälestusega ära pühkis. — —

Tua ukse oli lahti läinud, ilma et tema seda märkas. — Seal istus weike Karl laua ääres ja lorratas selge healega: „Siis kippus Rain oma wenna Abeli peale, ja tappis teda ära. Ja Jehowa ütles Raini wasta: Kus on sinu wend Abel? ja tema ütles: Mina ei tea; olen mina oma wenna hoidja? Ja tema ütles: Mis sina oled teinud? Sinu wenna were heal kiskendab minu poole maa pealt. Aga nüüd, ära neetud oled sina — —“

Seda ei wõinud Emil enam wälja kannatada, tema jooksis kamrist wälja, lõi tua ukse kinni ja kiskus koja ukse lahti, tema pidi wärskes õhus hinge tõmmama. Külm leikas tema näu sisse ja tuul puistas tema ümber, aga sellest tema ei hoolinud. Tema wahtis särawa tähtede poole ja hüüdis wärisetes: „Oh Jumal halasta, ära lasse teda mitte surnud olla!“ — —

Emil Weidner oli ennast laua aega Jumalast eemal hoidnud, nüüd piigistas kole hirm üht palwe-kisa wälja. — Tema ei wõinud selle peale